

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 03, 2016

Nummer 3, 2016

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:540](#) 12-01-2016

Source Automation B.V./X

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:4414](#) 27-10-2015

Dutch Film Finance B.V.

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:414](#) 20-01-2016

CeVaDo B.V./X c.s.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2015:11661](#) 29-12-2015

Alsa B.V.

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2015:8582](#) 02-12-2015

DMHV Holding B.V./Holland Property Investors Holding B.V.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2015:11871](#) 03-06-2015

X/Y c.s.

RECHTSPRAAK

CeVaDo B.V./X c.s.

Onrechtmatig handelen in de hoedanigheid van adviseur met betrekking tot het aangaan van overeenkomsten met een vennootschap die niet bestond en waarvan de adviseur bestuurder zou zijn. Er is geen sprake van een situatie die vergelijkbaar is met handelen ten behoeve van een rechtspersoon in oprichting, nog daargelaten dat voor dit handelen vereist is dat melding wordt gemaakt van de oprichtingssituatie. Het niet raadplegen van het handelsregister door de wederpartij is het gevolg van nalatigheid van de gedaagde optredend in een dubbelrol van adviseur en voor de niet bestaande vennootschap. De gedaagde heeft aldus de vennootschap bewogen tot de betalingen in de vorm van geldleningen met een niet bestaande wederpartij terwijl de in de overeenkomsten van geldlening opgenomen zekerheid een illusie was. De rechtbank acht dit in strijd met de zorgvuldigheid die gedaagde in acht had te nemen bij het geven van een advies.

In deze zaak vordert CeVaDo B.V. ('CeVaDo') betaling van een geldbedrag van gedaagden en stelt daartoe het volgende. CeVaDo is twee overeenkomsten aangegaan met de vennootschap VDBA waarvan gedaagde sub 1 directeur is. Gedaagde sub 1 adviseerde ten tijde van het aangaan van deze overeenkomsten de aandeelhouders van CeVaDo, een vennootschap opgericht om het vermogen van de aandeelhouders ('aandeelhouder 1' en zijn vrouw) te beheren, deels ten behoeve van de kinderen. VDBA bestond ten tijde van het aangaan van de overeenkomsten niet en er zijn dus geen overeenkomsten tot stand gekomen. Mochten zij wel tot stand gekomen zijn, dan zijn zij om meerdere redenen nietig en is er sprake van onverschuldigde betalingen. Tot terugbetaling daarvan kan gedaagde sub 1 worden aangesproken. Subsidiair is er sprake van onrechtmatige daad van gedaagde sub 1. Gedaagde sub 2 is in gemeenschap van goederen met gedaagde sub 1 getrouwd en daarom hoofdelijk

aansprakelijk.

De rechtbank oordeelt als volgt. Toen de overeenkomsten werden gesloten, bestond VDBA niet. Er is geen sprake van een situatie die vergelijkbaar is met handelen ten behoeve van een rechtspersoon in oprichting, nog daargelaten dat voor dit handelen vereist is dat melding wordt gemaakt van de oprichtingssituatie. Er zijn dus geen overeenkomsten tot stand gekomen tussen CeVaDo en VDBA. Dit betekent dat CeVaDo onverschuldigd heeft betaald op grond van niet bestaande overeenkomsten. De stelling van CeVaDo dat zij uitgaande van de verbindende kracht van de twee naar nu vastgesteld is, niet tot stand gekomen overeenkomsten, onverschuldigd betaald zou hebben aan gedaagde sub 1 wordt door de rechtbank verworpen omdat vaststaat dat niet aan hem betaald is. Er is immers betaald op de bankrekeningen van Produsafe en HVD Investments. Of de betalingen uiteindelijk aan gedaagde 1 ten goede zijn gekomen, is in verband van de stelling dat onverschuldigd zou zijn betaald, niet relevant.

Uit de overgelegde correspondentie volgt dat gedaagde sub 1 CeVaDo en aandeelhouder 1 heeft geadviseerd tot het sluiten van de overeenkomsten. Het is, nu hij als enige heeft geadviseerd, aan gedaagde sub 1 te wijten dat de overeenkomsten tussen CeVaDo en een niet bestaande rechtspersoon in aktes opgenomen werden. Hij immers trad voor de niet bestaande VDBA op en was in zijn adviserende rol degene die aandeelhouder 1 inlichtingen over VDBA had moeten verschaffen. Dit laatste betekent naar het oordeel van de rechtbank ook dat het niet raadplegen van het handelsregister door aandeelhouder 1 het gevolg is van nalatigheid van gedaagde sub 1 optredend in een dubbelrol van adviseur en voor de niet bestaande VDBA. Het sluiten van de overeenkomsten is dus het gevolg van hierop gericht handelen van gedaagde sub 1. Hij is hierbij in zijn rol van adviseur tekortgeschoten tegenover aandeelhouder 1 en CeVaDo en bovendien is het desbewust handelen in naam van een niet bestaande rechtspersoon als onrechtmatig te kwalificeren omdat het strijdt met het rechtspersonenrecht dat alleen bestaande rechtspersonen erkent als rechtssubjecten.

Ofschoon de contracten vermelden dat er sprake is van het verstrekken van risicodragend vermogen, roepen zij tegelijkertijd het beeld van zekerheid op. Er wordt immers expliciet melding gemaakt van een lening en van een zekerheidsrecht in de vorm van een pandrecht. Bij een lening – die als vreemd vermogen in beginsel moet worden terugbetaald – past een pandrecht als zekerheidsrecht. Er is dan echter geen sprake van risicodragend vermogen (dat immers als eigen vermogen *à fonds perdu* wordt geïnvesteerd in de onderneming). Dat kan anders zijn ten aanzien van een achtergestelde lening, maar met een achterstelling is het verstrekken van een pandrecht weer niet te rijmen, nu daarmee voorrang wordt gecreëerd. Beide rechtsfiguren kunnen ten aanzien van een en dezelfde lening niet naast elkaar gelden, terwijl het contract dat wel suggereert. Daar komt bij dat zowel het pandrecht als de

achterstelling niet juist zijn geregeld. Hier is immers sprake van een pandrecht op aandelen en dat dient gevestigd te worden bij notariële akte (art. 3:236 lid 2 jo. art. 2:196 BW) waarvan in dit geval geen sprake is geweest, terwijl een achterstelling minst genomen contractueel moet zijn vastgelegd zodat voor derden duidelijk is dat de uitlener bereid is andere schuldeisers voor te laten gaan, en ook daarvan is niet gebleken. De bepaling dat de lening slechts wordt afgelost als de aandelen worden overgedragen, kan in ieder geval niet als achterstelling worden gezien. Tot slot is van belang dat het pandrecht zou worden verschaft op juist die vennootschappen die de onderneming drijven waarin de risicodragende investeringen worden gedaan. Als het met de bedrijven van die onderneming zelf slecht gaat, verliest dat pandrecht naar evenredigheid zijn waarde. Een dergelijk pandrecht kan interessant zijn voor de ondernemer zelf omdat daarmee in geval van insolventie grip op de aandelen kan worden gehouden, maar als zekerheidsrecht voor een buitenstaander die optreedt als geldschietter heeft het nagenoeg geen waarde. De in de bedoelde overeenkomsten voorgespiegelde zekerheid was aldus een schijnzekerheid.

Dit ontbreken van de in de ogen van CeVaDo overeengekomen en gestelde zekerheid is te wijten aan gedaagde sub 1, die tot de overeenkomsten met inbegrip van deze zekerheid heeft geadviseerd. Gesteld noch gebleken is dat CeVaDo wist of behoorde te begrijpen dat de voorgespiegelde zekerheid een schijnzekerheid was. Gesteld of gebleken is evenmin dat zij zonder deze zekerheid de overeenkomsten zou hebben gesloten.

Hieruit volgt dat gedaagde sub 1 CeVaDo heeft bewogen tot de betalingen in de vorm van geldleningen met een niet bestaande wederpartij terwijl de in de overeenkomsten van geldlening opgenomen zekerheid een illusie was. De rechtbank acht dit in strijd met de zorgvuldigheid die gedaagde sub 1 in acht had te nemen bij het geven van een advies of investeringstip aan aandeelhouder 1 en via hem aan CeVaDo, terwijl het adviseren tot vestiging van een pandrecht op aandelen zonder dat dit bij notariële akte wordt gevestigd overigens ook in strijd is met de wet. Gedaagde sub 1 wordt veroordeeld tot vergoeding van de schade.

Tegenover gedaagde sub 2 wordt de vordering afgewezen, nu er geen sprake is van een vordering die de gewone gang van de huishouding betreft als bedoeld in artikel 1:85 Burgerlijk Wetboek.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:414

Zaaknummer: 283537

Rechters: J.D.A. den Tonkelaar, G.J. Meijer en M.A.M. Vaessen

Advocaten: H.W. Vis en V.O. Agterberg

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Source Automation B.V./X

Bestuurdersaansprakelijkheid afgewezen. Geen persoonlijk ernstig verwijt. Er zijn onvoldoende concrete feiten en omstandigheden naar voren heeft gebracht die tot het oordeel kunnen leiden dat X als bestuurder onrechtmatig heeft gehandeld jegens Source.

Source Automation B.V. ('Source') spreekt geïntimeerde ('X') aan op grond van bestuurdersaansprakelijkheid en heeft daartoe gesteld dat X onrechtmatig heeft gehandeld door te bewerkstelligen dat de vennootschap waarvan X bestuurder was haar betalingsverplichtingen jegens Source niet is nagekomen.

De rechtbank heeft de vordering jegens de vennootschap toegewezen en jegens X afgewezen. De vennootschap is vervolgens failliet verklaard.

Het hof overweegt als volgt. Volgens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad (HR 6 oktober 1989, ECLI:NL:HR:1989:AB952, *NJ* 1990/286) inzake *Beklamel* met daarna een lange reeks arresten (waaronder laatstelijk onder meer HR 5 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2627, *NJ* 2015/22) geldt het volgende. Indien een vennootschap tekortschiet in de nakoming van een verbintenis of een onrechtmatige daad pleegt, is uitgangspunt dat alleen de vennootschap aansprakelijk is voor daaruit voortvloeiende schade. Onder bijzondere omstandigheden is evenwel, naast aansprakelijkheid van die vennootschap, ook ruimte voor aansprakelijkheid van een bestuurder van de vennootschap. Voor het aannemen van zodanige aansprakelijkheid is vereist dat die bestuurder ter zake van de benadeling persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Aldus gelden voor het aannemen van aansprakelijkheid van een bestuurder naast de vennootschap hogere eisen dan in het algemeen het geval is. Het antwoord op de vraag of de bestuurder persoonlijk een ernstig verwijt als zojuist bedoeld kan worden gemaakt, is afhankelijk van de aard en ernst van de normschending en de overige omstandigheden van het geval. Indien de bestuurder namens de vennootschap een verbintenis is aangegaan en de vordering van de schuldeiser onbetaald blijft en onverhaalbaar blijkt, kan persoonlijke aansprakelijkheid van de bestuurder worden aangenomen indien deze bij het aangaan van die verbintenis wist of redelijkerwijze behoorde te begrijpen dat de door hem bewerkstelligde of

toegelaten handelwijze van de vennootschap tot gevolg zou hebben dat de vennootschap niet aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden, behoudens door de bestuurder aan te voeren omstandigheden op grond waarvan de conclusie gerechtvaardigd is dat hem persoonlijk ter zake van de benadeling geen ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Het doen van een betalingstoezegging namens de vennootschap en het vervolgens niet nakomen daarvan, levert niet zonder meer een verwijtbaar handelen van de bestuurder van die vennootschap op. Het enkele feit dat de vennootschap zich bij vaststellingsovereenkomst garant heeft gesteld voor betaling van een bedrag en heeft toegezegd dat bedrag te zullen betalen, maar daarmee uiteindelijk nalatig is gebleven, kan daarom zonder bijkomende omstandigheden, die Source niet heeft gesteld en die evenmin zijn gebleken, niet als een persoonlijk ernstig verwijt aan X worden aangemerkt.

Source verwijt X voorts dat hij namens de vennootschap heeft verklaard dat hij met de opbrengst van de aandelen zijn verplichtingen jegens derden is nagekomen en dat de vennootschap in staat moet worden geacht om in april 2016 invulling te geven aan de vaststellingsovereenkomst. Aan de bestuurder van een rechtspersoon komt de vrijheid toe om bij het doen van betalingen aan schuldeisers (en het doen van toezeggingen tot betaling) naar eigen inzicht afwegingen te maken binnen de kaders van goed ondernemerschap. Het enkele feit dat de vennootschap met de opbrengst van de aandelen verplichtingen jegens derden en niet jegens Source heeft voldaan is onvoldoende om tot aansprakelijkheid van X als bestuurder te concluderen. De conclusie is dat Source in eerste aanleg en in hoger beroep onvoldoende concrete feiten en omstandigheden naar voren heeft gebracht die tot het oordeel kunnen leiden dat X als bestuurder onrechtmatig heeft gehandeld jegens Source. De daarop gebaseerde vordering is daarom niet toewijsbaar. Het hof bekrachtigt het vonnis tussen Source en X.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-01-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:540

Zaaknummer: 200.157.999

Rechters: A.S. Gratama, C.G. ter Veer en C.J.H.G. Bronzwaer

Advocaten: B.R.C. te Dorsthorst en J.B. Maliepaard

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Alsa B.V.

Belangenverstrengeling van aandeelhouder als crediteur van kleindochteronderneming. Als crediteur van de kleindochteronderneming laat de gedaagde deze belangen prevaleren boven zijn belangen als aandeelhouder van Alsa B.V. Door als crediteur geld van de kleindochteronderneming naar zijn andere B.V. over te maken heeft de gedaagde volgens de voorzieningenrechter gehandeld in strijd met artikel 2:8 BW.

In deze kortgedingprocedure vordert Alsa B.V. ('Alsa') gedaagden te verplichten onvoorwaardelijk en volledig mee te werken aan het zorgdragen voor bijschrijving van de verkoopopbrengst van kleindochtervennootschap Alsa Marikana Pty Ltd ('Marikana'). Gedaagde sub 1 is zowel aandeelhouder van Alsa als van Marikana. Gedaagde sub 1 is van mening dat hij een vordering heeft op Marikana uit hoofde van een lening. Hij heeft dit bedrag overgemaakt naar zijn eigen vennootschap Graafschap Beheer B.V. (gedaagde sub 2), naar eigen zeggen om dit bedrag veilig te stellen van schuldeisers.

Alsa legt aan haar vordering ten grondslag dat gedaagde sub 1 het belang van Marikana en daarmee het belang van Alsa en haar aandeelhouders schaadt door niet mee te werken aan het veilig stellen van de verkoopopbrengst. Volgens Alsa is sprake van ontoelaatbare belangenverstrengeling, doordat gedaagde sub 1 zijn belangen als crediteur laat prevaleren boven het belang van Alsa-vennootschappen. Alsa stelt dat gedaagde sub 1 daarmee onrechtmatig en in strijd met artikel 2:8 en 2:9 BW handelt.

De voorzieningenrechter oordeelt dat gedaagde een tegenstrijdig belang heeft dat ervoor zorgt dat het overschrijven van dit bedrag door gedaagde naar een door hem zelf gehouden vennootschap valt aan te merken als onrechtmatige eigenrichting in strijd met artikel 2:8 BW. De voorzieningenrechter wijst de vorderingen toe.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2015:11661

Zaaknummer: C/15/234265 / KG ZA 15-863

Rechters: Th.S. Röell

Advocaten: R. van Ekdom en K.A. Cerutti

Wetsartikelen: 2:8 BW en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

DMHV Holding B.V./Holland Property Investors Holding B.V.

Vordering tot uittreding wordt toegewezen. Deskundigenrapport over waardebepaling aandelen niet uitgebracht omdat één partij het voorschot deskundige niet heeft voldaan. De rechtbank bepaalt de waarde van de aandelen daarom zelf op nihil. De andere partij krijgt voorschot deskundige terug.

Bij tussenvonnis heeft de rechtbank een deskundige benoemd om de waarde van de aandelen van DMHV in een vennootschap genaamd Princehof Vastgoed B.V. te bepalen. DMHV heeft haar deel aan voorschot deskundige niet betaald.

De rechtbank overweegt als volgt. DMHV heeft, alhoewel zij daartoe meermaals in de gelegenheid is gesteld, het door haar te betalen aandeel van het voorschot op de deskundigenkosten niet voldaan. Er is dan ook geen deskundigenonderzoek uitgebracht. De rechtbank zal op de voet van artikel 196 lid 2 Rv daaruit de gevolgtrekking maken die zij geraden acht. Dat DMHV liquiditeitsproblemen heeft en daarom het voorschot niet kan voldoen, is een omstandigheid die voor haar rekening moet blijven. Dat geldt eens te meer nu het voor DMHV duidelijk was dat, gelet op de door haar geëntameerde procedure ex artikel 2:343 BW, welk artikel artikel 2:339 BW van toepassing verklaart, de rechtbank een deskundigenbericht zou gelasten om de waarde van de aandelen vast te stellen. Er was immers geen overeenstemming tussen partijen over de waarde van de aandelen en ook de statuten of een overeenkomst in de zin van artikel 2:337 lid 1 BW boden geen duidelijke maatstaf voor de bepaling van de waarde van de aandelen.

De rechtbank bepaalt vervolgens de waarde van de aandelen op nihil en veroordeelt DMHV tot levering van haar aandelen aan HPI Holding, nu de vordering tot uittreding zal worden toegewezen inhoudende dat HPI Holding alle negentig aandelen van DMHV in de vennootschap dient over te nemen. Het door HPI Holding betaalde voorschot voor het deskundigenbericht dient door de griffier aan haar te worden terugbetaald.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 02-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2015:8582

Zaaknummer: C/02/260831/HA ZA13-168

Rechters: H.A. Witsiers

Advocaten: F.C.C. Wester en G.H. Soebhag

Wetsartikelen: 196 Rv, 2:337 BW en 2:339 BW

RECHTSPRAAK

Dutch Film Finance B.V.

Een commanditaire vennootschap spiegelt aan participanten in de vennootschap een garandeerde opbrengst voor wanneer zij investeren in deze vennootschap, die met dit geld een film zal laten produceren. De vennootschap gebruikt dit geld echter voor hele andere zaken en mede als gevolg hiervan wordt de gegarandeerde opbrengst niet behaald en niet aan de participanten uitgekeerd. Zowel de vennootschap als de bestuurder van deze vennootschap is voor deze schade aansprakelijk.

Dutch Film Finance B.V. (DFF) richt een commanditaire vennootschap op, genaamd CV 9, die als doel heeft om de productie van een film tot stand te brengen. De participanten in CV 9 wordt door DFF en diens bestuurder ('de bestuurder') een fiscaal voordeel in het vooruitzicht gesteld. Zij zouden dit fiscale voordeel voornamelijk krijgen, omdat DFF de film voor eigen rekening en risico zou produceren. Dit geld wordt door DFF echter voornamelijk aangewend voor het opzetten van een andere financiële constructie, die met het produceren van de film niets te maken heeft. Uiteindelijk draagt DFF daarom niet of nauwelijks bij aan de financiering van de productie van de film, waardoor de fiscus zich op het standpunt stelt dat de film niet voor eigen rekening en risico door DFF is geproduceerd. De participanten in CV 9 krijgen derhalve niet het hun voorgespiegelde belastingvoordeel.

De participanten verenigen zich vervolgens in de Vereniging Belangenbehartigers participanten ('de vereniging') en vorderen schade van DFF en diens bestuurder. Hieraan leggen zij ten grondslag dat DFF en diens bestuurder een onrechtmatige daad hebben gepleegd door de participanten te misleiden. Als zij hun werkelijke intenties met de inleg aan de participanten uit de doeken hadden gedaan, hadden deze immers niet in CV 9 geïnvesteerd.

Het hof gaat mee in deze redenering van de vereniging en oordeelt dat, wanneer de werkelijke plannen van DFF van tevoren aan de participanten bekend waren gemaakt, kan worden

aangenomen dat zij niet in CV 9 hadden geïnvesteerd. Door aldus te handelen heeft DFF zich jegens de participanten schuldig gemaakt aan een onrechtmatige daad en heeft ook de bestuurder, die bij zowel het opzetten van de financiële constructie als bij het opstellen van het prospectus in vergaande mate betrokken was, niet alleen als bestuurder van DFF ernstig verwijtbaar gehandeld maar heeft hij, door zijn rol in de bewuste misleiding van de participanten, ook persoonlijk een jegens dezen in acht te nemen zorgvuldigheidsnorm geschonden. DFF en diens bestuurder zijn derhalve beiden aansprakelijk voor de schade die de participanten hebben geleden. Deze schade omvat alleen de gegarandeerde opbrengst en niet het voorgespiegelde belastingvoordeel, nu de vereniging dit laatste onvoldoende feitelijk heeft toegelicht.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-10-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:4414

Zaaknummer: C/13/507567/ HA ZA 12-17

Rechters: E.E. van Tuyll Serooskerken-Roëll, W.J. van den Bergh en E.J.H. Schrage

Advocaten: P.F. Hopman en J. de Graaf

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

X/Y c.s.

Ontbinding maatschap. Uitleg overeenkomst.

In deze procedure wordt in conventie en in reconventie beëindiging van de gezamenlijke exploitatie van het boerenbedrijf gevorderd. In geschil is per welke datum de maatschapsovereenkomst is/moet worden ontbonden, per 1 januari 2013 (op welke datum een splitsing heeft plaatsgevonden) of per een datum door de rechtbank te bepalen omdat de maatschap nog bestaat.

De rechtbank oordeelt met betrekking tot dit punt als volgt. Artikel 7A:1683 BW bevat een niet-limitatieve opsomming van omstandigheden als gevolg waarvan de maatschap wordt ontbonden. De maatschap kan ook worden ontbonden op grond van een daartoe strekkende wilsovereenstemming van de vennoten (HR 16 mei 1986, *NJ* 1987/206, m.nt. Maeijer). Voor de beantwoording van de vraag of de maatschapsovereenkomst thans nog bestaat, of reeds per 1 januari 2013 is ontbonden, dient daarom de 'Overeenkomst bindende taxatie' te worden uitgelegd. De vraag hoe in een schriftelijke overeenkomst de verhouding van partijen is geregeld en of deze een leemte laat die moet worden aangevuld, kan niet worden beantwoord op grond van alleen maar een zuiver taalkundige uitleg van de bepalingen van de overeenkomst. Voor de beantwoording van die vraag komt het immers aan op de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepalingen mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Daarbij kan mede van belang zijn tot welke maatschappelijke kringen partijen behoren en welke rechtskennis van zodanige partijen kan worden verwacht (vergelijk HR 13 maart 1981, *NJ* 1981/635 (*Haviltex*)). Voorts kan van belang zijn hoe partijen zich bij de uitvoering van de overeenkomst feitelijk hebben gedragen (HR 20 mei 1994, *NJ* 1994/574). De rechtbank leidt uit de bewoordingen van de 'Overeenkomst bindende taxatie' en het feitelijk handelen van partijen ter uitvoering daarvan af dat eiser en gedaagde sub 1 de ontbinding van de maatschapsovereenkomst per 1 januari 2013 zijn overeengekomen.

De rechtbank bepaalt voorts dat partijen nog behoorlijk onderbouwd uiteen moeten zetten of zij financieel in staat zijn de ander in een voorkomend geval uit te kopen. Indien geen van beiden over voldoende financiële middelen blijkt te beschikken om de ander uit te kopen, zal

de onderneming verkocht moeten worden aan derden, waarna de opbrengst tussen partijen moet worden verdeeld. De rechtbank verwijst de zaak naar een volgende roldatum en houdt verder iedere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 03-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2015:11871

Zaaknummer: C/14/149215 HA ZA 13-284

Rechters: H.E. van Erp-van Harten

Advocaten: M.J.P. Schipper en K.A. Cerutti

Wetsartikelen: 7A:1683 BW